

RAGAČ ZVONKO iz Vukovara, Prosina 23, rođen 10. ožujka 1977. u Vukovaru, Hrvat, državljanin RH daje slijedeću

IZJAVU

SM/A/W

Prije rata živio sam u Vukovaru u kući sa roditeljima i bratom.

Dana 18.11.1991. godine bili smo u svojoj kući, te nakon što sam čuo da se Mitnica treba predati krenuo sam s bratom i roditeljima prema novom groblju radi predaje. S ostalim civilima ušli smo u kamion, a zatim smo odvezeni na Ovčaru. U istom kamionu nalazio sam se s obitelji, te smo došli u Sremsku Mitrovicu.

Odnah smo odvojeni muškarci od žena, a muškarci smo morali proći kroz špalir. Tukle su nas vojne osobe, i to rukama, nogama i palicama. Utjerani smo u jednu prostoriju gdje smo se morali skinuti, pregledani smo, a zatim smo brat, otac i ja smješteni u sobu broj 5. U toj sobi bilo je oko 100 ljudi, na podu su bili madraci i bili smo složeni kao sardine. Za mog boravka u Sremskoj Mitrovici nitko me nije tukao.

Dana 23.11.1991. godine brat i ja prozvani smo, te su nam zavezali ruke jedan za drugog sa žicom i zatim smo utjerani u autobus. Morali smo sjediti u autobusu pognute glave što je trajalo oko 5 sati dok nismo došli u Aleksinac u vojarnu. Dolaskom u vojarnu morali smo izaći iz autobusa, a vojnici su stajali u špaliru. Udarali su nas rukama, nogama, palicama i električnim palicama, tako da sam tada dobio najviše batina. Nakon toga otišli smo u hangar, gdje smo morali leći na beton, a vojnici su išli od jednog do drugog i udarali nas. Meni je prišao jedan vojnik i repetirao pušku u glavu tako da sam pomislio da će me ubiti jer je i rekao da će me ubiti. Tom prilikom su prijetili da će nas sve strijeljati. Navečer smo stavljeni u autobuse i nastavili smo put prema Nišu, dovezeni smo u vojni zatvor. Prilikom izlaska iz autobusa ponovno su nas tukli. Smješten sam u sobu s bratom a u sobi je bilo još oko 30 ljudi. Tu cijelu noć smo morali stajati uz krevete. Vojnici su znali ući u sobu tijekom noći i tući nas. Što se tiče hrane mogu navesti da smo dobili svaki dan tri obroka s tim što smo obrok morali pojesti u 2-3 minute a hrana je bila vruća-kipuća te ako netko nije pojeo hranu na izlasku je dobivao batine. Jednom prilikom ja nisam uzео šalicu sa čajem a kada sam izlazio van nisam je ni mogao vratiti pa sam zbog toga dobio batina. Mogu navesti da su vojnici često ulazili u sobu noću i tukli zarobljenike i izvodili neke u hodnik, te ih tukli a to je kod mene i ostalih zatvorenika izazivalo stah i bojazan za vlastiti život. Jednom prilikom mene i još 2-3 zatvorenika odveli su nas u jednu sobu i vježbali na nama karate. Morali smo se zaletiti porema njima a oni bi nas udarali rukama ili nogama.

Napominjem da sam ja dobio puno batina jer sam imao duboke crne cipele.

Prije dolaska Međunarodnog crvenog križa, nas šest maloljetnika odvojeno je u posebnu sobu, radi prikazivanja da smo odvojeni od ostalih zatvorenika iako smo brat i ja inače bili u sobi s ostalim zatvorenicima. Nakon popisivanja MCK vraćeni smo opet u sobu s ostalim zatvorenicima. Prilikom mog boravka u logorima Sremska Mitrovica, Aleksinac i Niš dobio sam batina i to rukama, nogama i palicama po cijelom tijelu.

Dana 5.12.1991. godine razmijenjen sam s bratom dok mi je otac ostao u logoru Sremska Mitrovica do 27.3.1992. godine.

Nakon izlaska iz logora kako smo brat i ja stalno bili u sobi i nismo izlazili van, roditelji su rekli da idemo kod liječnika-psihijatra, na što sam ja pristao a brat nije. Liječnika sam posjećivao i išao sam na razne pretrage i privremeno mi je bilo priznato 30% invalidnosti kao civilnoj žrtvi rata.

U Vukovaru, 5. siječnja 2005. godine

Ragač Zvonko:

